

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20631/2024
23.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца – противтужених малолетних АА и ББ, обојице из ..., чији је законски заступник мајка ВВ из ..., коју заступа пуномоћник Предраг Јањуш, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ГГ из ..., са боравиштем у Немачкој, ..., чији је пуномоћник Стеван Дамњановић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда Београду Гж2 379/24 од 03.07.2024. године, на седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог - противтужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда Београду Гж2 379/24 од 03.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П2 446/23 од 08.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца – противтужених, па је измењена пресуда Основног суда у Панчеву П2 379/19 од 27.01.2020. године у ставу четвртом изреке којим је одређена висина доприноса којом је тужени – противтужилац обавезан да плаћа издржавање тужилаца – противтужених, тако што је обавезан тужени – противтужилац да на име свог дела доприноса за издржавање деце и то малолетних тужилаца – противтужених плаћа месечно по 23.000,00 динара по сваком детету понаособ, укупно 46.000,00 динара месечно, почев од 08.08.2023. године као дана подношења тужбе, па убудуће, док постоје законски услови, до 05.-ог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законског заступника малолетних тужилаца, њихове мајке ВВ. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног по 23.000,00 динара месечно за сваког од тужилаца - противтужених понаособ, па до траженог по 25.000,00 динара месечно за сваког од њих понаособ. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог – противтужиоца да се исти обавезе да на име доприноса за издржавање малолетних синова тужилаца – противтужених месечно плаћа по 6.500,00 динара, укупно 13.000,00 динара, почев од дана подношења противтужбе, па убудуће, до 10. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законског заступника - мајке ВВ, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда Београду Гж2 379/24 од 03.07.2024. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог – противтужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П2 446/23 од 08.04.2024. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде па је обавезан тужени – противтужилац да тужиоцима - противтуженим на име трошкова парничног поступка плати износ од 132.050,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени – противтужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...10/23, у даљем тексту: ЗПП), чије се одредбе у овој правној ствари примењују на основу члана 202. Породичног закона, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, у току трајања заједнице живота законски заступник малолетних тужилаца-противтужених, њихова мајка, и тужени-противтужилац добили су троје заједничке деце ДД, рођену 2002. године и тужиоце малолетне близанце АА и ББ, рођене 2008. године. По престанку заједнице живота 2020. године, деца су поверена мајци на самостално вршење родитељског права. Правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву П2 број 379/19 од 27.01.2020. године тужени-противтужилац је обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање тужилаца плаћа по 12.500,00 динара, а за ћерку ДД 5.000,00 динара, која је касније пресудом из 2022. године измењена само у погледу висине издржавања у односу на ћерку. Малолетни тужиоци - противтужени живе у домаћинству њихове мајке у ..., у стану који је у њеном власништву, а законска заступница је запослена у Општој болници у ..., на радном месту ... и месечно зарађује 76.000,00 динара, а поред редовних примања оставарује и додатне приходе, па укупно месечно оствари око 110.000,00 динара. Од доношења претходне одлуке суда 2020. године, промениле су се прилике утолико што су веће потребе малолетних тужилаца који сада похађају средњу ... школу, те су њихове месечне потребе сада 46.000,00 динара, за сваког понаособ. Тужени је по занимању лекар специјалиста-..., који је 30 година радио у Општој болници Исти је власник непокретности- куће од 250 м², која се налази у Тренутно живи у Немачкој са садашњом супругом, која месечно остварује приходе од 3.000 евра, а он има своју приватну лекарску амбулатну “ЂЂ”. Тужени је уписан као пратилац- старатељ детета ЕЕ, рођеног 2012. године, којег је добио са садашњом супругом, а ради се о детету са посебним потребама. За ЕЕ и његове потребе тужени прима накнаду на месечном нивоу од 540 евра, дечији додатак од 250 евра и има додатни неопорезиви рад од 520 евра. У Немачкој живе у изнајмљеном стану, за који плаћају закупнину од 810 евра месечно, трошкове за домаћинство од 120 евра, за храну 700 евра, а за куповину одеће 300-400 евра. Тужени плаћа рачуне за непокретност у ..., где живи сада пунолетна ћерка ДД. Трошкови туженог-противтужиоца заједно са плаћањем алиментације у Србији износе око 57.000,00 динара. Према решењу

Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања од 28.03.2024. године накнада за издржавање у хранитељској породици износи 45.604,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужени – противтужилац у обавези да доприноси издржавању малолетних тужилаца месечним износом од по 23.000,00 динара, по сваком детету понаособ, односно укупно 46.000,00 динара месечно почев од 08.08.2023. године, па убудуће док постоје законски услови, сходно одредби члана 67. и 68. став 1. и 2. Породичног закона, те члана 73., 154., 160., 162. и 164. истог закона.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право при одлучивању о висини обавезе туженог – противтужиоца у издржавању његове деце, малолетних тужиоца – противтужених.

Наиме, према одредби члана 67. Породичног закона, право је али и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 75. и 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања (члан 160. став 2.) док могућност родитеља, као дужника издржавања, зависи од њиховим прихода, могућности за запослење и стицање зараде, њихових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. Породичног закона).

Врховни суд налази да су судови, у контексту наведених законских одредби, правилно оценили утврђене чињенице – околности које су од утицаја на одлуку о висини доприноса туженог - противтужиоца у издржавању заједничке малолетне деце странака. Наводи ревизије туженог којима се указује да је одређени новчани износ превисоко одмерен, односно да не одговара укупним потребама, као ни осталим околностима које се пре свега тичу могућности туженог, као дужника издржавања, су неосновани. Наиме, из напред наведених законских одредби произилази да се потребе детета утврђују, између осталог, у складу са могућностима родитеља, јер деца прате стандард својих родитеља. Тужени је здрав и радно способан, а исти је до момента неплаћеног одсуства обављао послове у својој струци као лекар и остваривао примања, такође исти поседује непокретност, а након одласка из земље у Немачку отворио је на своје име лекарску амбуланту, те исти има могућности за стицање зараде како би остварио приходе којима ће делимично да подмири трошкове издржавања деце, те имајући у виду и остале утврђене чињенице, као и да његова бивша супруга такође доприноси издржавању заједничке деце, Врховни суд налази да је тужени – противтужилац у могућности да доприноси издржавању малолетних АА и ББ, а која висина доприноса издржавања неће угрозити његову егзистенцију.

Нижестепени судови су, уз правилан осврт и образложење и свих осталих утврђених околности које су од значаја за одређивање издржавања детета, водили рачуна и о минималној суми издржавања, насупротив наводима ревизије. Критеријуми одређивања издржавања из члана 160. Породичног закона свакако обухватају и минималну суму издржавања која представља суму коју као накнаду за храњенике односно за лица на породичном смештају периодично утврђује министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом. Полазећи од утврђеног чињеничног стања,

узимајући у обзир узраст деце и њихове, али и потребе дужника издржавања, као и његове могућности, нижестепени судови су правилно одмерили месечни износ, све имајући у виду да је минимална сума издржавања, супротно нетачном наводу ревидента, у марту 2024. године износила 45.604,00 динара.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**